

Rendíthetetlenül

2010 december 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Érdekes afférom támad ma, kora délután a belvárosban. Egy keskeny, sz?k kis utcában sétáltam, kezemben egy szatyorral, amelyben kései ebédemet szállítottam hazafelé. Éhes voltam, nincs ezen mit szépíteni. Siettem hát, hogy miel?bb nekilássak a fasírtoknak, a steak burgonyának, valamint a csalamádénak.

Ha jobban belegondolok, lapult abban a zacskóban még két meggyes pite is! Egy szó, mit száz, már befordultam a célegyenesbe, amikor megláttam, hogy egy néni, valamint a házi kedvence, egy uszkár jön velem szemben. Nem voltak ismeretlenek, nap nap után találkozom velük a környéken, legtöbbször a reggeli órákban, amikor a boltba megyek.
A hozzávet?legesen 40 centiméter magas kutya egy igazi agresszióbomba. Ugat, vicsorog, morog bárkire, aki a közelébe megy, s nincs különösebben tekintettel gazdájára sem; lényegében azt csinál, amit akar, oda megy, ahová épp kedve tartja, s nem hatja meg sem a kérlel? szó, sem a dörgedelmes parancsnoklat. Alaposan el lett szúrva a nevelése, aminek következtében egyértelm?, hogy a néni és az általa alkotott kis közösségen belül ki hordja a nadrágot. Engem is kóstolgatott már a dög korábban, de eddig, szerencséjére mindig megúszta kett?nk közelebbi találkozását.
De most elkerülhetetlennek t?nt a dolog. Keskeny szakasz, a járdán alig lehet haladni a parkoló autóktól, s közben egyre csak h?l az ebédem! Nem volt jobb ötletem: megszaporáztam lépteimet, azt remélve, hogy még azel?tt kislisszanok az autók közül, és átlibbenek a túloldalra, miel?tt még szembetalálkoznék a nénit sétáltató, fekete adrenalinfröccsel. De tervem balul sült el. A hölgy ugyanis félreérthetett valamit, s úgy döntött, inkább ? húzódik le két járm? közé, magával cibálva az ellenkez? uszkárt, ezzel utat biztosítva el?ttem. Türelmesen várt, s közben kedvesen mosolygott.
Mit lehetett tenni?! Nem hagyhattam figyelmen kívül az el?zékeny gesztust. Ráadásul bíztam abban, hogy a kutya megérzi majd az ebédem illatát, így inkább majd a szatyor tartalmának kifürkészésével, s nem pedig az én megtámadásommal lesz elfoglalva. Rendíthetetlenül megindultam hát feléjük, miközben kényszeredett gesztusokkal próbáltam kifejezni hálámat. Az uszkár, eleinte, úgy viselkedett, ahogy arra számítottam. Egyre mélyebb torokhangon hörgött rám, ?szbe hajló bundája csak úgy reszketett az idegességt?l. Támadásra készen figyelt engem, és mindennek tetejében nem reménykedhettem abban sem, hogy a póráz majd visszatartja a cukorfalatot az attaktól. A néni ugyanis különösebben nem zavartatta magát: olykor rám, olykor a kutyára nézett, és valamit bátorítóan odaszólt az állatnak. Egyáltalán nem t?nt úgy, mint aki - ahogy mondani szokták - ura a helyzetnek. S?t! Valószín?leg azzal sem volt tisztában, hogy uszkárjánál ez a viselkedés az agresszió megnyilvánulásának félreérthetetlen jele. Az is lehet persze, hogy már megszokta ezt. Vagy egyszer?en nem mer ujjat húzni a f?nökkel, amikor az ilyen.

De bárhogy is volt, a távolság már csupán egy méter lehetett, amikor a kutya viselkedése hirtelenjében megváltozott. Ekkor eshetett le neki ugyanis, hogy a szétszaggatásra kiszemelt személynél kaja van. A morgás abbamaradt, a tekintet a szatyromra vándorolt, s a vicsorgó, röhejes pofikát felváltotta az édesdeden kíváncsi, fürkész?, bárgyú pillantás. Bingó!
Dagadt a májam a büszkeségt?l, amiért ily remekül kiismertem a négylábút, s ekkor már végképp elhatalmasodott rajtam a magabiztos érzés: a csatát megnyertem, miel?tt egyáltalán harcra került volna a sor. Gy?ztes hadvezérhez méltó pózba vágtam magam, így akartam elsétálni a lelki terrorom áldozatául esett, legy?zött eb el?tt. Ám a végs? hadicsel az ? kezében volt.
Mert egyik pillanatról a másikra az uszkár ismét átalakult a jól megszokott, fekete ágyúgolyóvá, nyálat köhögve dühödt ugatásban tört ki, és az ebédemre fittyet hányva megkísérelt nekem rontani.
Az emberi agy, ilyen helyzetekben gyorsan mérlegel. Az alábbi gondolatsor egyetlen szempillantás alatt született meg: felmértem, hogy amennyiben fejbe kívánom rúgni, úgy sokkal kisebb az esélyem egy pontos találat beviteléhez annál, mintha csak simán oldalba kapnám ?kelmét. Érdemes tehát a bordákra mennem. Ugyanakkor egy jól sikerült arczúzás komolyabb visszatartó er?vel rendelkezik, mint egy egyszer?, hétköznapi gyomros. Megéri-e vajon ezt a megoldást választani? Viszont a fejében mégiscsak több a csont, tehát kisebb eséllyel okozok az ördögfiókának maradandó károsodást, míg egy jobban sikerült oldaltalálat esetén kinézhet neki egy kiadós bels? vérzés, amelynek kezelése igen komoly költségekbe verné gazdáját.
Végül azonban szerencsére nem került sor egyikre sem, mert a néni - legnagyobb meglepetésemre - gyorsan reagált. Magához rántotta a pórázt, miel?tt a végén tomboló, robbanás el?tti kémiai reakcióra emlékeztet? uszkár elért volna engem. Arcára a végtelen döbbenet ült ki; úgy t?nt, eddig nem t?nt föl neki, hogy a kis házi kedvenc mire készül. A félreérthetetlen jelek ellenére úgy hihette, a tündi-bündi jószág csupán így fejezi ki kíváncsiságát, szeretetét, figyelmét. Még azt is megkockáztatom: feltételezte, hogy én provokáltam ki az állatból ezt a fajta viselkedést.
De bárhogyan is volt, nem éreztem magamban annyi lelkier?t és türelmet, hogy nekiálljak diskurálni vele egy olyan kis görcsr?l, amely legközelebb bizton számíthat arra, hogy egy ehhez hasonló man?ver esetén a nyakára lépek. És különben is: éhes voltam! Rendíthetetlenségemb?l semmit nem vesztve értem el a célállomásig. Ezután már senki nem állta utamat.

Sztakó Balázs

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló